

Spovedania, ritual, iluzie sau terapie ...?

Motto:

Spovedania este suprimarea voluntară a ascunderii. Ea nu înseamnă că nu ai nimic de ascuns, ci că nimic nu trebuie ascuns până la capăt.

(Gabriel Liiceanu)

***Iulie 2023
Mircea Sârbu***

Nota autorului:

Nu judecați acest articol înainte de a îl citi în întregime.

Cuprins

Scurtă descriere a intenției de a scrie acest eseu.....	3
Spovedania ca ritual	3
Spovedania în creștinism.....	4
Spovedania în islam	5
Spovedania în budism	8
Templul luminii (bunăvoinței) Brasil, o altă formă de spovedanie	9
Spovedania ca terapie.....	12
Cauzele bolilor	15
Terapia prin spovedanie.....	17
Post-scriptum	17

Scurtă descriere a intenției de a scrie acest eseu

Un fapt la care am asistat, cam ieșit din "ritualul" canonic după mine, m-a determinat să abordez acest subiect.

Acum 3 zile, în timp ce îmi făceam turul zilnic (adică cei 8 km de mers pe jos) până la Mănăstirea Curtea de Argeș și înapoi, fără să vreau, am asistat la o întâmplare ciudată așa spune. De fiecare dată când ajung în dreptul moaștelor Sf. Filofteia aduc o mulțumire pentru ajutorul de care sunt convins că beneficiaz din partea ei. De fiecare dată există câte un preot "de serviciu" care miruiește sau spovedește, după caz, pe cei doritori.

Problema cu miruitul, la marea parte a preoților "de serviciu" se rezumă la un punct pe frunte cu mir, nu la o "cruce întreagă" pe frunte, asta e, rutina simplifică lucrurile. Se pare că sunt atât de plictisiți de "jobul lor" încât miruirea a devenit "punctiformă". De exemplu, acum vreo 2 săptămâni preotul vorbea la telefon și cu cealaltă mână miruia, ce mai, multitasking.

Dar alta a fost situația la care am fost martor și care m-a determinat să abordez această temă. Trec pe lângă moaște și preotul care era de serviciu cu miruirea, spovedea o bătrână. Îi pusese patrafirul pe cap și îi citea ceva. Femeia stătea în genunchi, cuminte, pătrunsă de moment. Ajung în dreptul preotului și stupoare, fără să întrerupă spovedania, fără să se uite la mine, pune mâna pe sticluța cu mir și mă "punctează". În primul moment am fost tentat să întorc ceafa ca să o miruiască, dar mi-am dat seama la timp că mă aflam totuși într-o biserică și deci, cel puțin eu, trebuia să mă port respectuos.

În acel moment nu eram sigur dacă preotul miruia, spovedea sau se gândea la ceea ce o să facă după ce iese din "tură".

E clar că nu făcea nimic din inimă. Era clar că cel care oficia taina spovedaniei nu era un duhovnic, era poate cel mult un funcționar, chiar dacă era îmbrăcat în sutană. Acest episod m-a determinat să aprofundez taina spovedaniei.

Spovedania ca ritual

Taina spovedaniei se regăsește în toate marile religii, cu mici variațiuni, dar de fapt ce e spovedania?

Noi suntem sortiți greșelilor, așa suntem catalogați de mai toate religiile, deci suntem niște păcătoși incurabili. Păcătoșenia e deci un atribut care, asta ca să vedem partea plină a paharului, prin recunoașterea ei contribuie la evoluția noastră spirituală.

Cuvântul grecesc pentru păcat este "amartia", și are sensul de rătăcire, de mers într-o direcție greșită, anume, pe calea morții și nu a vieții. Păcatul nu constă în încălcarea unor norme etice, ci în înstrăinarea de viața cea adevărată, în esență în nerespectarea Legilor Divine. Prin păcat, omul demisionează într-un mod deliberat din posibilitatea de a adera la armonia Universului. Astfel, păcatul este un eșec existențial, un eșec al persoanelor neînstare să-și atingă ținta, după cum susține Christos Yannaras.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că păcatul este un mod de existență "împotriva" existenței, contra naturii, deoarece fragmentează și corupe natura. Atunci când vorbim de păcat, trebuie să avem în vedere atât păcatul protopărinților, numit și păcat strămoșesc, transmis prin naștere tuturor urmașilor lui Adam, cât și păcatul personal

pe care îl săvârșește fiecare om prin voința proprie.
(<https://www.crestinortodox.ro/editoriale/ce-este-pacatul-97109.html>)

Referitor la păcatul strămoșesc eu am propria mea teorie: acest "păcat" este tocmai cel care ne-a oferit posibilitatea de a evolua (<https://metahealing.info/wp-content/uploads/2020/05/O-posibilă-explicație-a-părăsirii-Raiului-de-către-Adam-și-Eva.pdf>)

Dar să vedem cum tratează diferite religii această taină.

Spovedania în creștinism

Ca să fiu cât mai concret, mă voi referi la definiția spovedaniei, așa cum e menționată în wikipedia (<https://ro.wikipedia.org/wiki/Spovedanie>)

"Spovedania sau pocăința e o taină (sacrament) și un ritual religios în creștinism, într-o mare parte a Bisericilor tradiționale. Aceasta constă în mărturisirea păcatelor de către penitent în fața unui preot, primind dezlegare de la acesta din urmă, precum și confirmarea de reintegrare în "trupul Bisericii" de care omul s-a despărțit prin păcat, asta în viziunea creștină.

„Pocăința” („Penitența”) a fost introdusă de Catolici, având la bază cele spuse de evanghelistul Ioan ([Ioan 20:22-23](#)). Acest "artificiu" religios a fost introdus pentru a întări influența clericului asupra omului de rând.

Reformații au interpretat altfel cuvintele lui Ioan, considerând că Isus n-ar fi impus penitență pentru iertarea păcatelor.

Penitența se compune din 2 faze:

- a) spovedania și
- b) iertarea păcatelor de către preotul care acordă absoluțiunea, după impunerea unor canoane obligatorii (rugăciuni, etc).

Bisericile Reformate nu recunosc calitatea preoților de a ierta păcatele oamenilor, iertarea acestora putându-se face numai direct de către Dumnezeu, prin căință personală, adevărată și sinceră.

Unele Biserici Reformate pun acest sacrament în centrul serviciului divin, sacrament care implică o analiză autocritică și neipocrită a faptelor și vorbelor fiecărui enoriaș. Biserica Catolică condiționează participarea credincioșilor la actul Euharistiei (primirea hostiei) de actul prealabil al absoluțiunii prin intermediul unui preot.

Liturgistul Robert Taft vorbește despre pocăință cu următoarele cuvinte: „Pocăința nu e o întoarcere spre sine, nici o concentrare asupra disciplinei personale, de genul unui atletism duhovnicesc, ci o deschidere spre o viață nouă, și printr-aceasta, deschidere spre ceilalți.”

În limba română se folosesc mai mulți termeni pentru acest ritual:

- spovedanie sau spovadă
- confesiune, mărturisire

Începând cu Conciliul Vatican II, Biserica Catolică preferă sintagma sacramentum reconciliationis (lat. "sacramentul împăcării").

În Bisericile Ortodoxe, Catolice, vechi orientale, pocăința e una din cele șapte taine, făcând parte, dimpreună cu maslul, din grupa *tainelor de vindecare* - interesant nu?

În Bisericile lutherane nordice, e una din cele trei taine, împreună cu botezul și euharistia. Anglicanii din mișcarea High Church consideră pocăința drept una din tainele mici, câtă vreme botezul și euharistia sunt tainele mari.

Dimpotrivă, anglicanii din mișcarea Low Church consideră pocăința doar drept o ierurgie, și o practică destul de rară.

În general, celelalte Biserici nu consideră pocăința drept taină. Unele dintre ele, făcând parte din diferite curente liturgice, folosesc spovedania, fără a-i da un statut sacramental, pe când altele nu o practică, afirmând că fiecare creștin are dreptul de a se mărturisi direct lui Dumnezeu, fără a avea nevoie de un intermediar - super OK.

Acesta e adevărul adevărat și vă voi prezenta în capitolul "*Templul luminii (bunăvoinței) Brasil, o altă formă de spovedanie*", cred eu, cea mai eficientă formă de spovedanie. Dar să ne continuăm periplul început prin diferite religii.

La început, în perioada persecuțiilor, apostazia erau primiți în mod public, după o perioadă de excomunicare.

Mai târziu, spovedania publică s-a încetățenit pentru păcatele grele, precum: idolatria, uciderea și adulterul. Penitenții își spuneau păcatele cu voce tare în fața obștii creștine, apoi urmau o perioadă de post și încercare, iar la sfârșitul perioadei, episcopul le dădea dezlegarea, reintegrându-i în Biserică.

Monahii irlandezi au început în secolul al VI-lea a practica "mărturisirea auriculară", adică nepublică, pentru ca penitenților să nu le fie rușine să se pocăiască. Au început să se scrie îndreptare de spovedanie, dintre care cele mai multe erau pseudoepigrafe, reclamându-se a proveni de la marii dascăli, imediat următori perioadei de persecuție.

Astfel creștinii au început să-și spovedească și păcate mai ușoare, iar spovedania auriculară s-a generalizat, devenind, în secolul al IX-lea, condiție necesară cuminecării. În secolul al XVI-lea, Carol Boromeu a inventat confesionalul, un scaun de spovedanie în formă de dulap. În Răsărit, spovedania se practica fie în diaconin, fie în fața unei icoane din nartex.

Deci spovedania a avut și ea o evoluție în decursul timpului, având totuși o constantă, preotul, în fața căruia te spovedești, fiind cel îndrituit să îți ierte păcatele, atenție nu Dumnezeu, nu Divinitatea, ci să te ierte un muritor ca noi toți. *Aici mi se pare greșeala, căci un potențial păcătos nu are cum să ierte un alt potențial păcătos.*

După mine, spovedania este un act unilateral între noi și Dumnezeu, ne implicând intermediari.

Spovedania în islam

Pentru a vedea dacă e necesară spovedania în islam, hai să identificăm mai întâi posibilele "păcate" pe care le definește islamul.

Păcatele în islam pot fi definite după cum urmează:

- încălcarea Legii lui Dumnezeu în mod intenționat sau starea/condiția care rezultă din acest act;
- facerea de rău de orice tip, actul imoral;
- încălcarea oricărei reguli islamice sau standard de orice fel, așa cum este simțul corectitudinii.

Iertarea poate fi definită în islam după cum urmează:

- a renunța la ideea de a pedepsi sau de a te răzbuna pe un dușman;
- a nu avea resentimente unul față de celălalt;
- a renunța la orice fel de pretenții atunci când ți se face rău.

Conform islamului, *a păcătui este uman, iar a ierta este divin.*

Legea islamică îi cere omului să se ferească de păcate și stabilește un set de restricții, indicații și măsuri de precauție care îl pot împiedica pe om de la a cădea în aceste păcate, care ar putea amenința siguranța întregii societăți.

Păcatele sunt numeroase și variate. Cele mai periculoase tipuri de păcate le cuprind pe cele mai grave sau pe cele care nu sunt dezvăluite (ascunse în inimă), așa cum sunt idolatria, ateismul, erezia, ipocrizia, gelozia, vanitatea, aroganța și înșelăciunea.

Unele păcate pot fi legate de neglijarea uneia dintre obligațiile față de Allah și, din moment ce astfel de păcate sunt între om și Allah, există speranța ca acestea să fie iertate mai repede decât altele. De asemenea, păcatele pot fi legate de încălcarea drepturilor unei persoane de către alta. În acest caz, pedeapsa sau ispășirea are loc în timpul vieții unei persoane.

Păcatele sunt împărțite în păcate majore și păcate minore. Păcatele majore sunt cele privitoare la încălcarea drepturilor lui Allah, ale indivizilor și ale societății.

Numărul păcatelor majore nu este definit; cu toate acestea, ele pot fi restrânse la acele păcate pentru care a fost promis iadul. Allah spune în Coran: „Însă pe acela care se împotrivesc Trimisului, după ce i s-a arătat lui Calea cea Dreaptă, și care urmează un alt drum decât cel al dreptcredincioșilor, îl vom pune Noi împreună cu aceia cu care s-a aliat, și-l vom lăsa să ardă în Gheena!” [Traducerea sensurilor din Coran, 4:115].

În ciuda restricțiilor impuse de Legea islamică, omul este expus în mod constant la tentații care îl fac să greșească, fiind condus de ignoranța sa, de dorințele sau slăbiciunea umană. Astfel, toți oamenii pot cădea în păcat. Acest fapt este menționat în multe hadith-uri (spuneri) ale Profetului Mohammed.

Deci vedem că și Islamul are o serie de "abateri" care pot la rândul lor fi iertate sau cel puțin "ameliorate" ca și gravitate.

Spre deosebire de creștinism, aceste "păcate" nu pot fi moștenite de la părinți și bunici. Asta e o notă bună. Înseamnă că se aplică zicala: "noi facem, noi tragem".

Căderea în păcat este rezultatul intențiilor nesincere cu privire la credință, acțiuni și cuvinte. De asemenea, ea este rezultatul ignorării Cuvintelor lui Allah și a învățămintelor Mesagerului Său.

Care sunt cele mai bune modalități (stabilite de islam) pentru ca păcatele să fie iertate?

a. Iertarea păcatelor prin respingerea tuturor religiilor corupte și îmbrățișarea islamului
Multe persoane s-au obișnuit cu acceptarea unor religii păgâne precum budismul, hinduismul, confucianismul și zoroastrismul. De asemenea, câteva religii, care erau autentice înainte de a fi denaturate, au fost adoptate întotdeauna de milioane de oameni. În aceste religii, politeismul a înlocuit monoteismul și numeroase povești mitice au fost introduse în textele originale, transformându-le într-un amestec ciudat. Iudaismul și creștinismul sunt exemple puternice ale unor astfel de religii denaturate.

b. Iertarea păcatelor prin evitarea faptelor interzise și, în special, a păcatelor majore. Un număr de lucruri interzise este clar menționat în Coran și în Sunnah. De exemplu, carnea unui animal care este găsit mort înainte de a fi sacrificat, carnea unui animal care nu este sacrificat conform ritualurilor cerute (asupra căruia a fost invocat alt nume decât cel al lui Allah), carnea de porc și sângele sunt interzise; iar celor care evită acestea le este promisă iertarea.

c. Iertarea păcatelor prin îndeplinirea îndatoririlor religioase, urmând Sunnah, și efectuând actele dezirabile (acele acte care, dacă sunt neglijate, nu sunt pedepsite de Allah, însă care sunt răsplătite dacă sunt îndeplinite).

Allah a stabilit câteva îndatoriri religioase care sunt clasificate în articole de credință, ritualuri și relații mutuale. Efectuarea acestor îndatoriri este răsplătită într-un mod mareț, în special efectuarea rugăciunii, a postului și a pelerinajului, care sunt considerate mijloace de ispășire a păcatelor.

Abu Hurairah a relatat că Profetul a spus: „Rugăciunea efectuată în congregație este de 25 de ori superioară (ca răsplată) față de rugăciunea efectuată singur acasă sau la locul de muncă, pentru că, dacă cineva face abluțiunea în cel mai bun mod cu putință și apoi merge la moschee doar cu intenția de a oferi rugăciunea, atunci pentru fiecare pas pe care îl face către moschee, Allah îi ridică rangul și îi șterge câte un păcat (pentru fiecare pas) până când acesta intră în moschee. Atunci când se află în moschee, se consideră că persoana se află în rugăciune atât timp cât ea așteaptă pentru rugăciune, iar îngerii îi cer iertare lui Allah”

Inima unui om a fost creată pură de către Allah. De fiecare dată când un om face o faptă rea, aceasta va fi însemnată ca un punct negru în inima sa. Însă, prin căință și iertare, acel punct va fi șters din inima sa. *Dacă nu există căință și iertare, punctul se mărește până când inima va fi acoperită complet, iar inima este pecetluită, și, în cele din urmă, omul suferă o moarte spirituală.*

d. Iertarea păcatelor prin suplicații și prin invocarea lui Allah. Deoarece această viață nu este sfârșitul tuturor lucrurilor, noi trebuie să ne pregătim pentru Viața de Apoi și trebuie să ne rugăm Domnului lumii prezente și al Vieții de Apoi, iar El ne va auzi, ne va ierta, ne va călăuzi și ne va ușura calea. Însă, cei care nu vor face acest lucru din mândrie, vor avea parte de o pedeapsă umiltoare.

Încheind această descriere a principiilor islamului legate de regulile după care trebuie să ne ghidăm în viață, putem spune că perspectiva islamului cu privire la păcate și modalitățile de iertare ale acestora, comparată cu cea creștină, este foarte simplă. Ea este foarte ușor de înțeles și de practicat. Aceasta nu are nicio legătură cu misterioasele ritualuri ale creștinismului care sunt menite să șteargă păcatele, așa cum sunt credința în conceptul răstignirii, al monahismului, al botezului, al spovedaniei sau al împărtășaniei.

Conform islamului, Adam și soția sa, Eva, au comis un păcat mâncând din Copacul Interzis. Însă, ei s-au căit și l-au cerut iertare lui Allah (nota mea - Dumnezeu), Care le-a acceptat căința. *De aceea, nu trebuie să considerăm că păcatul comis de ei a fost moștenit de copiii lor inocenți.* - Ei da, aici Islamul are dreptate.

Conform islamului, comiterea unui păcat sau rătăcirea este o alegere individuală. Căutarea iertării este o responsabilitate individuală. Există foarte multe mijloace prin care un musulman poate cere iertare de la Allah pentru păcatele lui. Acestea includ refuzarea religiilor corupte și îmbrățișarea islamului, abținerea de la lucrurile interzise, și în special de la păcatele majore, efectuarea îndatoririlor religioase, urmând Sunnahul Profetului Mohammed, efectuarea de

fapte bune, întoarcerea la Allah cu căință și căutarea Iertării Lui, recitarea Coranului, suplicația și invocarea lui Allah în orice moment.

OK, se pare că Islamul, pentru iertarea păcatelor nu implică prezența Imamului, adresându-ne în acest caz direct lui Allah. Interesant e și faptul că în Islam rolul imamilor este cu totul diferit de rolul preoților în creștinism.

Ca o concluzie, în Islam "spovedania" este înlocuită de "căință" efectuată în plenumul congregației, nu individual cu un presupus împuternicit al lui Dumnezeu.

Spovedania în budism

Dar să vedem cum tratează budismul problema păcatului și a iertării.

Când cineva spune un neadevăr o face fie din rea-credință, fie din necunoaștere, aceasta e o teză de bază în budism.

De aceea, pentru a rămâne în adevăr trebuie să fim precauți, să ne cântărim bine vorbele și faptele, să fim atenți cu cele ce afirmăm, pentru a nu lucra neadevărul.

Neadevărul nu face cinste nimănui. Când suntem plini de zel suntem adesea tentați să ne dăm singuri dreptate, fără să analizăm cu atenție și celelalte puncte de vedere.

Unii chiar dacă descoperă că greșesc în cele afirmate ... nu se căiesc, pentru că "sunt plini de dreptate" în ei înșiși. În general aceștia judecă cu patimă, nu cu dreaptă chibzuință.

Spovedania nu a fost inventată, și nu a apărut odată cu creștinismul, susțin adepții budismului.

Buddha Sakyamuni a dat multe învățături cu privire la spovedanie și pocăință, aceasta devenind o practică sistematică asimilată în rugăciunea zilnică a budiștilor.

Buddha i-a învățat pe practicanți despre iertarea păcatelor prin:

- cele patru puteri ale spovedaniei;
- practici speciale ale spovedaniei - cum ar fi Vajrasattva și Cei 35 Buddhasi

Confesionali (ai Spovedaniei).

Spovedania este un mijloc foarte puternic de purificare, acest lucru fiind foarte important în "purificarea" spirituală a practicanților budiști.

Budhismul recunoaște spovedania și o pune în aplicare sub diverse forme, de la cele mai simple, la unele foarte elaborate. De fapt budismul propagă purificarea sufletului, lucru pe care creștinismul nu îl acceptă.

Ideea că purificarea ființei se face pur și simplu prin tranzițiile ei existențiale succesive este o idee greșită, care nu se regăsește în scripturile budiste cu autoritate.

Este ceva similar "sărăciei duhului" care este înțeleasă greșit de atei care privesc cu compătimire nedisimulată creștinismul.

Bineînțeles că acest neadevăr poate fi exploatat cu eficiență de orice forma de propagandă anti-budistă.

Ideea că simpla transformare forțată, inerentă a trupurilor are ceva virtuos în sine - este o enormitate pentru orice persoană cu un minim simț al rațiunii susțin budiștii.

Budismul nu consideră că o formă de suferință oarecare are ceva virtuos în sine, deci automat - un proces de purificare asociat.

Fluctuația amplitudinii suferinței (în sensul descreșterii ei) nu înseamnă "purificare", acesta este un alt punct de divergență dintre budism și celelalte religii.

"Arderea karmei" / "consumarea karmei" este o expresie care se referă, de fapt, la experimentarea inevitabilă a efectelor acțiunilor non-virtuoase. Efecte pe măsura cauzelor nu înseamnă o eliberare reală, un salt din temporalitate.

Pentru că ființa se află în necunoștință, aceasta va păcătui fără întrerupere și va experimenta fără întrerupere "pedepse pe măsură". Fiecare quantum de păcat este corelat cu un quantum de "pedepsă". "Arderea karmei" înseamnă de fapt consumarea unei pedepse corespunzătoare unui păcat anterior - nu secarea "izvorului de pedepse".

Suferința este prezentă perpetuu în continuumul bietelor ființe samsarice - ca viermele neadormit, ca focul care nu se stinge se spune în Cartea Sfântă a lui Buddha.

Dacă nu este practică răbdarea, mărturisirea păcatelor în fața comunității (Sangha) / Buddha și curățarea minții / inimii - suferința nu va cunoaște niciodată un sfârșit și vor reveni în puseuri acute, interminabile.

Adică, din punct de vedere budist Samsara este un lad cu diferite forme de intensitate ale suferinței. Omul moare în lad doar ca să învie din nou tot în lad, într-o succesiune interminabilă de trupuri stricacioase care sunt strivite în permanență de Moarte.

Budistii, în general, nu spun că o astfel de ființă este "Rob al Morții", ci spun că se află în necunoștință, că nu cunoaște Adevărul despre natura reală a existenței - deși reprezentarea simbolică a samsarei în budism înfățișează moartea ca pe un Diavol care strivește în fălcile sale fiecare ființă samsarică, fără întrerupere. Nici una nu îi scapă.

Iată deci o altă viziune asupra păcatului și a iertării, cu sau prin spovedanie.

Templul luminii (bunăvoinței) Brasil, o altă formă de spovedanie

Dar să vedem acum și o altă formă de spovedanie, o formă pe care eu o consider a fi cea mai eficientă, deoarece implică un dialog direct cu Dumnezeu, dialog prin care reușim să transformăm o greșală față de Legile Divine, într-un posibil salt evolutiv. Atenție, am spus: o greșală față de Legile Divine.

Pentru a înțelege de ce eu consider această formă de spovedanie ca fiind cea mai eficientă, ar trebui să plecăm de la ceea ce înseamnă, în concepția mea, de fapt, "păcatul".

Să ne închipuim că pe tot parcursul vieții purtăm în spate un rucsac în care "stivim" ordonat cărămizi, unele peste altele, cărămizi care nu sunt altceva decât rezultatul abaterilor noastre de la Legile Divine. Cred că realizați ce greutate cărăm cu noi în spate pe tot parcursul vieții.

Asta nu e tot, fiecare din aceste "cărămizi" vin la pachet cu o energie negativă care ne perturbă armonia corpului nostru. Consecința acestui fapt este că subconștientul nostru încearcă să anihileze aceste perturbații. Pe unele reușește să la anihileze, pe altele nu. Atunci când constată că nu mai are resurse să lupte cu aceste perturbații, dă un semnal

fizicului nostru atenționând că își recunoaște neputința. Aceste semnale nu sunt altceva decât simptomele apariției unei boli.

Acum că știm acest lucru, o soluție eficientă este, ca periodic, să ne oprim și să mai aruncăm din cărămizile ce s-au adunat în rucsac. Ei bine, această "recalibrare" a greutății ce o cărăm după noi este ... da, ați ghicit, spovedania adevărată. De ce spun "spovedania adevărată", pentru că de multe ori spovedaniile noastre pot fi doar simple iluzii.

Nu vreau să mă erijez într-un judecător al credințelor nimănui, nu, vreau doar să remarc că spovedania este o taină între noi și Dumnezeu, nu între noi și Dumnezeu prin intermediul unei alte persoane, chiar dacă aceasta ocupă temporar funcția de preot.

Dar să revenim la situația în care am descoperit Templul Luminii, locul unde am înțeles importanța spovedaniei și modul în care se desfășoară ea.

Era în vara anului 2016. Tocmai terminasem cursul de hipnoză și eram practicant cu acte în regulă. În acea perioadă se vorbea mult despre John of God (pe numele lui adevărat João Teixeira de Faria), un brazilian care făcea vindecări și operații fără anestezie.

E clar că nu puteam scăpa un asemenea eveniment, așa că plec la Abadiânia în Brazilia (<https://metahealing.info/wp-content/uploads/2016/07/Jurnal-Abadiânia-2016.pdf>). Petrec 2 săptămâni acolo, mă documentez și la întoarcerea în Brasil de unde luam avionul, șoferul de taxi, inspirat zic eu, trece pe la Templul Luminii. E clar că l-am lăsat să plece de aici singur, eu rămânând fascinat de ce se ridica în fața mea. Dar să vedem ce m-a frapat la acest templu.

(Extras din jurnalul meu: Impresiile unui Toma-Didymus la Abadiânia, în Brazilia Jurnal de călătorie Iunie 2016 - <https://metahealing.info/wp-content/uploads/2016/07/Jurnal-Abadiânia-2016.pdf>)

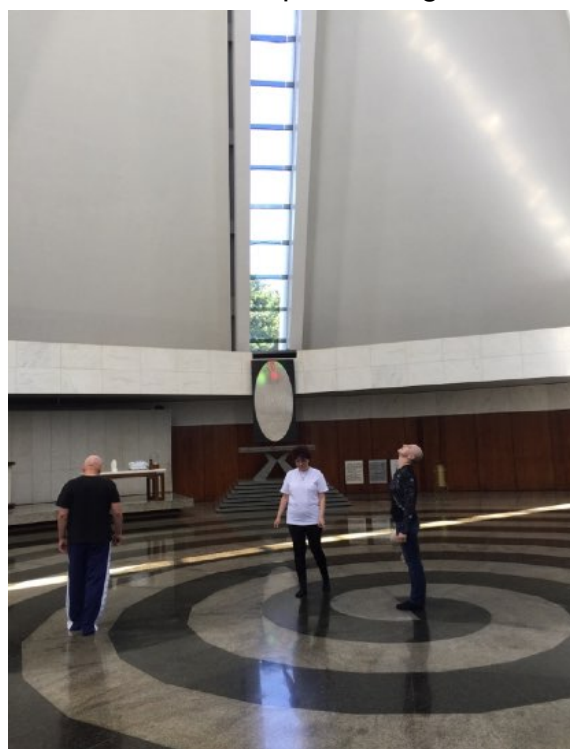
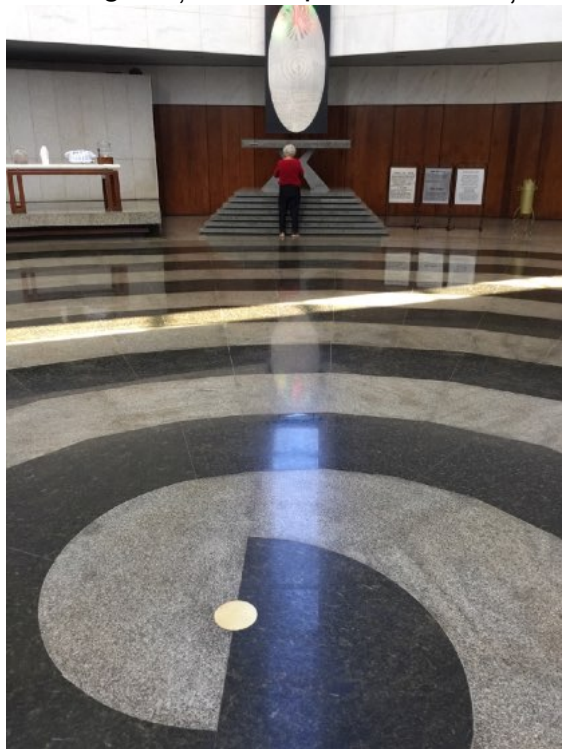
"Templul Bunăvoinței (Templo da Boa Vontade) a fost creat de către Legiunea Bunăvoinței în anul 1989, ca simbol al solidarității universale. Este format din șapte piramide unite într-un fel de con, în vârful căruia se află cel mai mare cristal în formă brută, ce cantărește 21 de kg. Acolo există și o cameră egipteană de meditație foarte interesantă.

Complexul este compus deci, dintr-o piramidă, piramida descoperirii luminii, săli de expoziție, o aulă, o sală de meditație egipteană la subsol, o cascadă și multe standuri cu cristale și cărți. De departe, cea mai importantă construcție rămâne piramida descoperirii luminii. În centrul piramidei, în podea se află așezat un cristal de cuarț imens, așezat pe un soclu de granit negru. Cristalul are o înălțime de 2 m. Vârful cristalului se găsește imediat sub pardoseală, și e marcat cu un cerculeț alb. Podeaua este marcată de o spirală neagră ce merge invers acelor de ceasornic. Pleacă din exterior și se termină în cerculețul din vârful cristalului. De aici pornește altă spirală, de data aceasta de culoare albă și care se rotește în sensul acelor de ceasornic. Spirala albă se termină în fața unui altar, pe a cărui trepte poți îngenunchia.

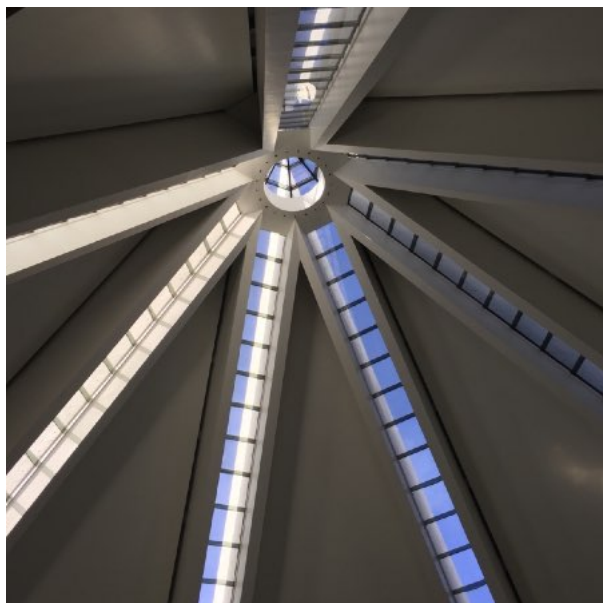
Semnificația acestei spirale duble constă în faptul că uneori "pierdem lumina" și atunci trebuie să știm să o recâștigăm. Procesul acesta are două componente, una pe care o putem face pe loc, fizic, alta, de natură mai profund spirituală, proces pe care îl putem face intuitiv toată viața.

Mă voi referi la procesul fizic, urmat chiar de mine, acolo în piramidă. Descălțat fiind, am intrat pe spirala neagră și i-am urmau traseul. Cu fiecare pas pe care îl faci pe această spirală, simți cum te lepezi de energia negativă acumulată. De fapt, parcurgând această spirală neagră, îți faci un proces de conștiință și rememorezi toate faptele sau gândurile care

te-au făcut să te îndepărtezi de Legile Divine, adică rememorezi toate faptele sau gândurile ce se pot asocia cu noțiunea de păcat. Ajungând în mijloc, și privind în sus, simți cum parcă

o lumină te străfulgeră, este contactul dintre energia izvorâtă din vârful cristalului și Energia Universului, Energia Divină. Cu această energie în inimă, pornești pe spirala albă. Pe măsură ce înaintezi, această stare de plenitudine se amplifică și îți umple tot corpul. Spirala se termină în fața unui altar, care nu are absolut nici-o conotație cu vreo religie, ci semnifică doar faptul că acum suntem una cu Divinitatea care ne-a creat. Bem un pahărel de apă încărcată cu energia locului și suntem gata să ne continuăm drumul în viață.

La începutul acestei descrieri, am menționat existența unei a doua variante de ritual. Aceasta nu e descrisă în absolut nici-o broșură sau carte și îmi aparține. Mergând pe spirala albă către altar, am simțit că dacă reușesc să îmi întipăresc în minte structura aceluia drum dintre

negru și alb, și dacă reușesc să simt energia existentă în centrul piramidei, voi reuși, indiferent unde mă voi afla, să redescopăr lumina, dacă în anumite momente o voi pierde.

Dacă voi urma drumul de la negru către alb, cu stație în cerculețul alb, voi avea oricând acces la lumina Divină. Scriind aceste rânduri, îmi dau seama că practic noi avem în noi încrustate cele două spirale, iar cerculețul alb este tocmai sămânța divină pe care Creatorul ne-a dat-o la plecare. Aceasta e spovedania cea adevărată.

Haideți să încercați și voi un astfel de drum, în interiorul vostru, plecați pe spirala neagră, invers acelor de ceas, lepădați cu fiecare pas gândurile și emoțiile negative generatoare de posibile "păcate", astfel încât atunci când ați atins Dumnezeu din voi, să fiți apti să umpleți locul lăsat liber de negativitate, cu lumina din voi. Porniți apoi pe spirala albă, în sensul acelor de ceasornic până veți simți că acea lumină pe care o purtați în voi, se va revărsa și asupra celor din jur. Va fi o experiență de neuitat, vă asigur".

Aceasta este, după mine, cea mai eficientă formă de spovedanie pe care o putem practica oriunde și mai ales oricând. Această "excursie" pe spiralele existenței noastre, nu este altceva decât golirea "rucsacului" ce îl purtăm pe tot parcursul vieții și implicit, umplerea lui cu Lumina Divină dătătoare de armonie și pace. **Aceasta este de fapt spovedania adevărată.**

Spovedania ca terapie

Am văzut că de fapt "păcatul", indiferent de natura lui, este în esență o "emoție" negativă pe care o "depozităm" sânguincioși în subconștientul nostru.

În ziua de astăzi, cei mai mulți oameni nu se mai simt bolnavi. Consideră că nu au "răni" care trebuiesc vindecate. Dacă aceștia ajung în fața duhovnicului pentru a se spovedi, o fac nu având conștiința bolii ce trebuie înlăturată, ci doar pentru a primi atributul de "vrednic" pentru comunitatea bisericească. Spovedania nu mai este făcută de dragul vindecării, ci doar ca pretext pentru a se împărtăși.

Cel care nu a avut niciodată conștiința că este un om păcătos, își poate închipui că duhovnicul îl întreabă pe fiul său sufletesc aflat cu creștetul sub epitrahil orice, până și cum va fi vremea mâine. Oamenii nu mai știu că păcatul în tradiția ortodoxă aduce vătămare omului. De aceea Sfinții Părinți, atunci când vorbesc despre prezența omului în fața

duhovnicului pentru a se mărturisi, îi îndeamnă pe aceștia să își "dezgolească rana în fața doctorului". Și după cum la doctor nu mergem doar în anumite perioade ale anului, ci ori de câte ori simțim că suntem bolnavi, tot astfel trebuie să știm că ne putem spovedi ori de câte ori simțim nevoia să o facem, deci, nu doar în cele patru mari posturi din cursul anului bisericesc. Golirea "rucsacului" este utilă ori de câte ori îl simțim că ne apasă cu greutatea lui.

Iar dacă am ajuns la doctorul sufletesc, e bine să luăm seama că ascunderea chiar și a unui singur păcat lasă neiertate și păcatele pe care le-am mărturisit. Interesantă abordare, nu (sublinierea autorului)?

Cu alte cuvinte nu este de ajuns să fiu îngrijit la o rană, iar pe alta să o las netratată. Căci din cauza celei din urmă, întreg trupul îmi poate paraliza sau pot muri. Așa că ce folos mi-a adus doar tratarea unei răni? Desigur, acest lucru nu este valabil în cazul în care nemărturisirea se datorează uitării sau necunoștinței.

Și acum vin și spun, oare nu e mai util să îmi imaginez că pășesc pe spirala neagră până în centru? Nimeni nu îmi impune cu ce viteză să parcurg această spirală. Doar eu sunt cel care îmi acord răgazul de a "arunca una câte una cărămizile acumulate în rucsac".

Există o categorie de persoane care nu ajung la duhovnic pe motiv că nu au postit. Trebuie să cunoaștem că mărturisirea păcatelor nu implică și obligația de a posti în prealabil.

Acum să nu credem că privind boala cuiva, înțelegem și cât de păcătos este. Căci nu toate bolile sunt urmări ale păcatelor. *Dar toate păcatele duc la boli.* Deci, orice om care rămâne în păcat, este un om care fie se va îmbolnăvi, fie va adânci boala din cauza păcatului. (<https://www.crestinortodox.ro/editoriale/vindecarea-prin-taina-spovedaniei-122137.html>)

Am preferat să reiau în mare ideile principale din postarea lui Adrian Cocoșilă la care mi-am permis să fac mici adăugiri, asta deoarece am dorit să subliniez faptul că și alții au fost preocupați de această temă. După părerea mea spovedania este în esență o formă de terapie. Important este însă să înțelegem cum funcționează, să o aplicăm în consecință, ori de câte ori simțim "rucsacul" greu din spate.

Deci să recapitulăm. Întreaga viață este generatoare de emoții. Unele sunt pozitive, altele sunt negative, dar ambele ne conduc la evoluție spirituală. Important este să "învățăm" să le gestionăm. Nu e nici simplu, dar nu e nici imposibil. Problema cea mai gravă este că cele negative sunt "sâmburele" care stau la baza păcatelor. Deci, păcatele au ca punct de pornire o emoție negativă nerezolvată captivă în subconștientul nostru.

Să luăm spre exemplu "invidia", un păcat, pe drept cuvânt, "strămoșesc". De la ce pleacă invidia? De la faptul că observi că altul are mai mult decât ai tu. OK, să vedem ce spune Biblia.

Asemeni lăcomiei sau curviei, invidia este un păcat capital caracterizat de o dorință insașiabilă. Poate fi descrisă drept o năzuință întunecată, plină de resentimente de a avea trăsăturile, calitățile sau posesiunile exterioare și mai ales interioare ale altcuiva. Este izvorâtă dintr-o mândrie exacerbată și taie fără vreo ezitare legăturile dintre un om și aproapele său!

Invidia poate fi asociată direct cu cea din urmă porunca din cele zece încredințate lui Moise de către Dumnezeu, în Exodul 20:17: "Să nu poțtești casa aproapelui tău; să nu poțtești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău."

Potrivit sfântului Toma de Aquino, frământările stârnite de invidie au trei stadii. În decursul celui dintâi, persoana invidioasă încearcă să coboare reputația altuia. În stadiul al doilea, ea este cuprinsă fie de "bucuria pentru nenorocul altuia" (dacă reușește să îl defaimeze), fie de amărăciunea față de prosperitatea altuia (dacă eșuează să îl mânjească cu calomnii). Ultimul stadiu implică ura, întrucât "supărarea pricinuieste ură".

Se zice că invidia a reprezentat motivația lui Cain pentru a-și ucide fratele. Cain nu suporta faptul că Dumnezeu pusese mai presus jertfa lui Abel, și nu pe a lui.

Bertrand Russel avea opinia că invidia este una din cele mai puternice cauze ale nefericirii, presupunând supărarea celui invidios și dându-i imboldul să-i facă să sufere pe alții, mult mai merituoși decât el.

Deci e clar. Invidia este un păcat major, dar să vedem cum este generator și de boală.

Un studiu recent a arătat că 4 din 5 români suferă de o „boală” grea, uneori incurabilă, și anume "invidia".

Conform celebrei zicale „să moară și capra vecinului”, mulți dintre noi cad în capcana de a se concentra cu precădere spre acțiunile profesionale ale semenilor. Astfel, suntem invidioși pe stilul de viață și pe veniturile altora, pe vacanțele colegilor de muncă sau chiar pe realizările copiilor celor din jurul nostru. E o atitudine bolnăvicioasă, care nu se tratează cu ușurință.

Psihologii declară la unison că primul pas pentru ținerea invidiei sub control e conștientizarea acestei defecțiuni de comportament.

Dacă recunoști că ești invidios, ai șanse mai mari să te vindeci! Și cum recunoști? Păi e clar ... prin spovedanie. Nu are importanță ce "tehnică de spovedanie" folosești, important este să conștientizezi că ești invidios.

Apoi, ia "taurul de coarne" și încearcă să adresezi felicitări colegilor, cunoscuților, atunci când e cazul. Chiar dacă în primă fază va fi greu, pe termen lung vei avea de câștigat.

În același timp, invidia poate fi combătută dacă te „deconectezi” de grijile altora și reușești să apreciezi la adevărată valoare propriile calități. Astfel, trece în revistă lucrurile bune făcute de-a lungul timpului și agață-te de ele pentru a combate invidia.

Bineînțeles, dacă suferi de invidie e bine să nu intri în lupte inegale și să te axezi doar pe domeniile la care te pricepi cel mai bine. De exemplu, un fotbalist de top nu poate obține aceleași rezultate și la handbal, așa că n-are rost să fie invidios pe handbaliști.

Acesta e doar un exemplu de păcat care a avut la bază o emoție, emoție care a rămas captivă în subconștient și a proliferat până la "păcat".

La unele boli cauza poate să fie un păcat. Asta vedem și în Marcu 2, exemplul slăbănogului adus la Isus de către cei patru prieteni ai săi. Înainte de a-i spune Isus omului „la-ți patul și umblă”, îi spune „Păcatele îți sunt iertate”. Cu alte cuvinte, Isus știa care era cauza pentru care omul ajunsese în situația în care fusese adus la el.

Acesta este un lucru foarte important în acțiunea de vindecare, și anume acela de a nu rămâne la simptome. Important este să mergi la cauză. Este important să mergi la rădăcina problemei. În procesul de vindecare este esențial să vedem dacă avem de a face cu un păcat nemărturisit, pentru că păcatul este generatorul de dizarmonie din viața aceluia om.

Spovedania și implicit "pocăința" înseamnă să nu mai faci păcatul respectiv. Și încă un lucru vital în procesul de eliberare, este iertarea. Omul trebuie să știe că Dumnezeu îl iartă direct, nu prin intermedierea unor interpuși. În Iacov 5:16 se spune: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. Mărturisiți-vă unii altora păcatele ca să fiți vindecați, nu ca să fiți iertați. Această mărturisire, spovedanie sau cum vreți să o definiți, ajută omul să își rezolve problema de vinovăție. Este important ca omul să știe că este iertat.

De aceea, spovedania e o formă de terapie, dar spovedania adevărată, cea din inimă e terapie, nu cea, hai să îi spunem "canonică". Spovedania este un act direct între fiecare din noi și Divinitate, nu e doar un ritual. Evitați ritualurile care implică intermediari, căci altfel există pericolul transformării spovedaniei în iluzie.

Cauzele bolilor

Majoritatea oamenilor privesc boala fie ca pe un ghinion în viața lor, o nedreptate, fie ca pe ceva ereditar, o moștenire genetică nemeritată sau, în cazul celor religioși, ca pe o pedeapsă pentru fapte care au încălcat legile religiei. Din punct de vedere medical, boala reprezintă o alterare a sănătății fizice, o tulburare a echilibrului normal al organismului care conduce la destabilizarea corpului. Dintr-o perspectivă spirituală, boala provine dintr-un dezechilibru în viața noastră ca rezultat al credințelor nesănătoase pe care le avem despre lume, despre noi înșine și despre oamenii cu care ne înconjurăm.

Așadar, în timp ce medicina se concentrează în principal pe modificările și schimbările care se produc la nivel fizic, acolo unde ia naștere și unde se desfășoară întreg procesul de manifestare și de vindecare, spiritualitatea încearcă să descopere mai degrabă ce a condus la aceste reacții, ce a produs dezechilibrul și haosul în organism.

Ar trebui să căutăm întotdeauna ajutor medical pentru orice boală care se manifestă în corpul nostru, așa cum este întotdeauna util să înțelegem sensul spiritual din spatele ei. Doar așa putem înțelege ceea ce mintea, trupul și sufletul încearcă să ne spună.

Gândurile noastre creează realitatea noastră. Prin gândurile, dorințele și obiceiurile noastre inducem sănătate sau boală în corpul fizic. Nu Dumnezeu, nu Universul ne trimite boli, accidente sau suferințe, ci noi ni le creăm singuri prin gândurile noastre distructive. Cu alte cuvinte, culegem ce am semănat în trecut și/sau prezent.

Și nu, nu ne vom referi aici la legea cauză-efect sau karmă, ci la o explicație pur psihologică a sistemului care vine în sprijinul înțelegerii cauzelor spirituale ale bolilor.

Mintea umană este formată din două sisteme – mintea subconștientă și mintea conștientă. Nu există o linie clară, concretă între Conștient și Subconștient, între ele însă se desfășoară o linie fină numită Imaginație. Imaginația joacă un rol esențial în activitatea minții, având puterea de a crea realitatea.

Când ne gândim la Conștient vorbim despre toate acțiunile volitive, aceasta este aceea care se ocupă de latura rațională, analitică și logică a minții noastre. Conștientul se exprimă prin rațiune, gândire, este definit de tot ce este concret, analitic, cognitiv. Conștientul este partea care are puterea de a alege.

Felul în care gândim depinde de partea conștientă a creierului nostru și este direct responsabilă de performanțele sau de eșecurile noastre în diferitele domenii de activitate ale vieții, de fericirea sau de nefericirea noastră.

Subconștientul este tărâmul Emoțiilor, este arhiva amintirilor, este partea care percepe realitatea prin intuiție. Emoțiile sunt în strânsă legătură cu crezurile, cu valorile noastre. Subconștientul nu judecă faptele așa cum o face mentalul conștient, el acceptă gândurile transmise din partea conștientului fie că sunt bune sau rele. Subconștientul nu este capabil să facă selecții sau comparații, deci nu poate raționa.

Subconștientul este în permanență sensibil la toate sugestiile, fie că ele provin direct de la mintea conștientă, fie din exteriorul subiectului în cauză.

Subconștientul este acela care pune în practică gândurile care provin de la conștient și în funcție de forța acestora, subconștientul încearcă să le materializeze, adică să le ducă la îndeplinire; indiferent dacă este un gând bun sau unul rău, indiferent dacă acel gând este o dorință de a noastră sau doar un gând scăpat de sub control (un gând negativ, o obsesie etc). În această categorie încadrăm și păcatul ce are la bază o emoție negativă captivă.

De reținut este faptul că subconștientul nu diferențiază emoția sau sentimentul pozitiv de cel negativ și de asemenea nu face distincția între bine sau rău, el este neutru și nu gândește. Doar conștientul nostru acela care distinge între bine și rău, între o emoție pozitivă și una negativă.

Ce putem înțelege din această structură a minții? Fiecare trăire, experiență pozitivă sau negativă care ți se întâmplă în viață este un rezultat al gândirii tale, al emoțiilor tale. Noi suntem astfel creatorii fericirii sau nefericirii noastre, a sănătății sau a bolilor cu care ne confruntăm.

Tot ceea ce gândim despre noi înșine devine adevărat pentru noi. Toate crezurile noastre legate de propria persoană și modul în care ne poziționăm în relația cu întregul Univers vor crea experiențe de viață foarte diferite în care vom experimenta exact calitatea gândurilor și sentimentelor noastre.

Cu alte cuvinte, subconștientul nostru acceptă orice vrem noi să credem. Subconștientul, aflat în strânsă legătură cu sănătatea noastră fizică, nu judecă și nu critică nimic din ceea ce gândim.

Partea bună este că informațiile stocate în Subconștient deși nu par accesibile minții Conștiente, acționând de undeva din spate fără putere rațională de control, pot fi accesate și pot fi re-educate și transformate conform unor dorințe sau decizii conștiente.

Boala este creată în corpul nostru când refuzăm schimbările din viața noastră sau nu ne acceptăm pe noi și/sau evenimentele din viața noastră. Fiecare suferință cu care ne confruntăm este o boală pe care refuzăm să o vedem și în care rămânem blocați.

“Gândiți-vă că întâmplările nu sunt cauze ci efecte ale stării mentale în care ne complacem. Boala nu trebuie considerată ca o pedeapsă sau ca o nedreptate. Ea este cel mai drept act din existența noastră, pentru că a fost generată de comportamentul nostru mental și afectiv. Prin gând omul se îmbolnăvește și tot prin gând el se vindecă. Orice boală pornește din minte. Mulți bolnavi își pregătesc în mental, cu străduință, anii de-a rândul, o îmbolnăvire definitivă. Nimic nu se manifestă în corp fără să aibă un prototip mental corespunzător. Adevărata vindecare începe în momentul în care ne gândim ce am vrea să facem atunci când ne vom recâștiga sănătatea.” – Valeriu Popa

În concluzie, putem conchide că spovedania e practic o terapie, deoarece identificarea emoțiilor care au generat un anume ”păcat” și eliminarea lor prin spovedanie, duce implicit la recreerea armoniei corpului nostru, deci la eradicarea bolilor.

Terapia prin spovedanie

De multe ori, acum, spovedania nu mai este făcută de dragul vindecării, ci doar ca pretext pentru a se împărtăși, spovedania devenind astfel o biată iluzie.

Recunoașterea unui păcat, oricât de mic ar fi el, duce implicit la:

- evoluție spirituală
- refacerea armoniei corpului nostru

Evoluția spirituală se obține prin conștientizarea greșelii comise și nerepetarea ei în viitor, în timp ce refacerea armoniei interne se realizează prin eliminarea emoțiilor negative captive care au generat "păcatul".

S-au întocmit ghiduri de spovedanie, nu m-ar mira să apară și formulare on line de spovedanie, dovadă că noțiunea de spovedanie ca terapie a dispărut, sau e pe cale de dispariție. Sunt sigur că v-ați întâlnit cu asemenea ghiduri de spovedanie, bănuiesc că au apărut deja și sub formă de "grile", și atunci mă întreb cine credeți că pune aceste întrebări, Dumnezeu, sau participăm la o pseudo-spovedanie?

Acum să nu credem că privind boala cuiva, înțelegem și cât de păcătos este. Căci nu toate bolile sunt urmări ale păcatelor. Dar toate păcatele duc la boli. Deci, orice om care rămâne în păcat, este un om care fie se va îmbolnăvi, fie va adânci boala din cauza păcatului. Practic dizarmonia produsă de existența unui păcat conduce implicit la apariția unei boli.

De aceea eu consider că spovedania nu este nici un ritual și nici o iluzie, spovedania este o terapie atunci când se săvârșește direct între noi și Divinitate, fără contribuția unui intermediar, indiferent de statutul acestuia.

Post-scriptum

Privind retrospectiv asupra relației religie versus societate, lesne ne dăm seama că situația actuală e similară cu cea de acum 2000 de ani. Și atunci, ca și acum, preceptele religiei erau în contradicție cu nivelul evolutiv la care se găsea societatea. Și atunci, ca și acum, biserica se transformase în "business". Și atunci, ca și acum preoții deveniseră simpli "funcționari", iar oamenii uitaseră de "firul roșu" de care putem beneficia în relația noastră cu Dumnezeu.

Și atunci, ca și acum, 80% dintre preoți erau fără har, și doar 20% erau și sunt duhovnici. E o constatare tristă, dar din păcate, adevărată.

Societatea a evoluat și dogmele religiilor actuale nu mai corespund. Ca și atunci când Vechiul Testament era depășit, și acum Noul Testament nu mai corespunde cu nivelul de dezvoltare al societății, așa că e nevoie să apară o schimbare radicală de viziune, să apară un nou curent spiritual care să pună bazele unei noi ere spirituale.